

Arrest

nr. 300 312 van 19 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat G. GASPART en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U bent geboren op (...) 1995 in Apopa, San Salvador. Toen u ongeveer 10 jaar oud was, verhuisden u en uw gezin naar Nuevo Cuscatlan, Colonia El Pajarito 2. U woonde samen met uw ouders, (...) en uw broers (...) en (...). U had een relatie met (...) met wie u op 23 september 2018 een dochter kreeg, (...). U en uw – intussen ex – partner woonden van 2018 tot september 2019 samen in Barrio El Central, eveneens in Nuevo Cuscatlan, op ongeveer tien

minuten wandelen van uw ouderlijke huis. Nadat u en uw partner uit elkaar gingen, ging u opnieuw inwonen bij uw ouders, samen met uw dochter.

Op 20 februari 2020 verlieten uw moeder en uw jongere broer, Jefferson, El Salvador omdat de bende Jefferson bedreigde. U denkt dat ze van hem een postvatter, drugkoerier of een afperser wilden maken. Vervolgens dienden zij in België op 13 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 18 november 2021 verliet ook uw vader El Salvador nadat hij in maart en september 2021 een bedreiging ontving van de bende omwille van de eerdere problemen van Jefferson. Via Duitsland kwam hij op 22 december 2021 aan in België waar hij op 8 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na het vertrek van uw ouders bleven u en uw dochter alleen achter in uw ouderlijke huis. U was op dat moment al enkele jaren – sinds 2017 - aan de slag als medewerker in een pandjeshuis in het winkelcentrum Metrocentro in San Salvador. In januari 2022 werd u in uw kolonie aangesproken door iemand van de bende MS-13. Hij wilde dat u laptops en gsm's van klanten op uw werk aan de bende zou geven. U denkt dat hij met deze toestellen mensen wilde afpersen. Als u niet zou meewerken, zou het leven van uw dochter en u in gevaar zijn. U ging niet in op deze bedreiging en het bendelid gaf u nog wat bedenktijd. Vanaf februari werd u wekelijks aangesproken en bedreigd door het bendelid. Als u de gsm's en laptops niet zou afstaan, zouden ze een aanslag plegen op uw leven en dat van uw dochter. U besloot om het land te verlaten voor jullie veiligheid. Op 10 februari 2022 diende u uw ontslag in op uw werk. Eén week later kocht u de vliegtuigtickets van uw dochter en uzelf. U nam enkele veiligheidsmaatregelen zoals een aanpassing van uw uurrooster op het werk. U bracht uw dochter twee keer enkele dagen onder bij uw schoonfamilie in Juayua in het departement Sonsonate en op uw vrije dag van het werk, ging u met uw dochter naar het huis van uw bazin om daar wat tijd door te brengen.

Op 10 maart 2022 was het uw laatste werkdag en u had vliegtuigtickets om op 28 maart 2022 El Salvador te verlaten. Om deze periode te overbruggen, bleef u drie dagen bij uw grootmoeder, drie dagen bij een tante en probeerde u overdag zo weinig mogelijk thuis te zijn. In het totaal werd u ongeveer zes keer benaderd en bedreigd door het bendelid. Twee keer gebeurde dit met een briefje dat u aan uw huis terugvond. Uw laatste contact met een bendelid vond plaats één week voor uw vertrek uit El Salvador, toen er een briefje achtergelaten werd. Op 28 maart 2022 vertrok u samen met uw dochter, legaal en per vliegtuig, uit El Salvador. Via Spanje kwamen jullie op 29 maart 2023 aan in België waar u op 5 april 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek uit El Salvador ging uw ex-partner, de vader van uw dochter, in uw ouderlijke huis wonen. Zo hoorde u dat de bende nog naar u kwam informeren en sporadisch nog anonieme briefjes achterliet aan uw huis.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u gedood te worden door de bende MS-13.

Ten aanzien van uw moeder en bijgevolg ook ten aanzien van uw jongste broer Jefferson, die deel uitmaakte van haar verzoek, werd er op 19 augustus 2021 een weigeringsbeslissing genomen door het CommissariaatEurostation, generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Zij ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die de beslissing van het Commissariaat-generaal op 25 januari 2022 vernietigde.

Net voor uw vertrek uit El Salvador verliet ook uw broer, (...), op 22 maart 2022 het land. Op 31 maart 2022 diende hij in België een verzoek om internationale bescherming in. Zijn partner, (...) verliet op 30 april 2022 eveneens El Salvador en diende op 4 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort en het paspoort van uw dochter.

Op 22 juni 2023 werd er voor uw moeder en uw jongste broer opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, en werd eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen voor uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, deze bendes dan nog eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie pogen te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd. Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de **reden** van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. **Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde problemen met de bende MS-13. U verklaarde dat een bendelid u meermaals bedreigde en wilde dat u laptops en gsm's op uw werk zou stelen om aan hem zou overhandigen. Als u dat niet deed, dreigde hij u en uw dochter te doden (CGVS 22/16623, p. 14-16). Vooral uw handelingen in de nasleep van deze dreigementen maken het niet aannemelijk dat u daadwerkelijk door een bendelid of de bende MS-13 bedreigd werd. Zo werd u voor het eerst bedreigd in januari 2022 (CGVS, p. 5, 14 en 17), vervolgens drie weken later in februari 2022 en nadien nog vier keer, waarvan de laatste keer één week voor uw vertrek uit El Salvador op 28 maart 2022 (CGVS, p. 15, 19, 20 en 21). Al die tijd bleef u echter in uw ouderlijke huis in uw kolonie El Pajarito 2 in Nuevo Cuscatlan wonen, hoewel er volgens uw verklaringen aan de in- en uitgang van uw – slechts 25 huizen tellende – kolonie steeds “postvatters” van de bende staan (CGVS, p. 3-5; Verklaring DVZ, punt 10). U ging bovendien nog werken tot 10 maart 2022 waaruit afgeleid kan worden dat u uw woning nog regelmatig verliet en de ingang en uitgang van de kolonie moest passeren (CGVS, p. 9). Gezien de doodsb bedreiging aan het adres van uw dochter en u, is het erg moeilijk om dit risicovolle gedrag te verenigen met uw aangehaalde vrees. U verklaart dat u voorzorgsmaatregelen nam zoals het aanpassen van uw werkrooster, zo weinig mogelijk thuis zijn en uw dochter die u een paar dagen liet logeren bij familie van haar vader (CGVS, p. 15, 19 en 20). Doch kan hieruit enkel maar afgeleid worden dat u hierbij nog steeds – op enkele nachten na – in uw ouderlijke huis bleef wonen en overnachten, al dan niet met uw dochter, ondanks de doodsb bedreigingen (CGVS, p. 19-20) zeker gezien de eerste bedreiging plaatsvond onmiddellijk aan uw huis (CGVS, p. 14 en 17). Dat u nog in uw ouderlijke huis bleef wonen is des te opmerkelijk daar uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk over een netwerk beschikt met verblijfsplaatsen om de periode tot uw vertrek te overbruggen. Zo woont uw broer, (...), in

San Marcos (CGVS, p. 7; Vragenlijst DVZ (...), punt 10), heeft u een oma en tante in Huizucar (CGVS, p. 13, 15 en 20) en nog een tante in San Salvador (CGVS, p. 20). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u “geen misbruik van hen wilde maken en niet op één plek wilde blijven” (CGVS, p. 20). Opnieuw geconfronteerd dat het toch vreemd is dat u uw ouderlijke woonst waar u doodsbedreigingen ontving, verkiest boven veiligere verblijfsplaatsen bij familie, stelt u dan weer dat u niet volledig weg kon gaan uit uw woonplaats omdat u nog veel dingen moest regelen waaronder medische documenten van uw dochter van de gemeente (CGVS, p. 20). Deze uitleg biedt echter geen verschoningsgrond gezien uw ex-partner, de vader van uw dochter, op slechts tien minuten wandelen van uw ouderlijke huis woonde (CGVS, p. 4) en hij u dus logischerwijze deze documenten had kunnen bezorgen zonder dat u zich in het openbaar in uw gemeente moest begeven. Uit uw verklaringen blijkt dat u ook nog goed contact had met uw ex-partner en zijn moeder en dat u bovendien hun huis als een veilig onderkomen zag, gezien u uw dochter enige tijd bij hen liet logeren na de bedreigingen, waardoor het vreemd is dat u ook hier geen tijdelijk, veilig onderkomen voor uzelf zocht (CGVS, p. 8, 19 en 20).

Verder verklaart u dat u niet onmiddellijk het land kon verlaten omdat u nog een “proces moest doormaken door de ontslagvergoeding op uw werk” (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u uw vliegtuigtickets betaalde met het geld van uw promotie, dat u maandelijks opzij zette, wat het erg opmerkelijk maakt dat u nog langer dan noodzakelijk in El Salvador bleef omwille van deze ontslagvergoeding (CGVS, p. 12 en 14).

Ook wat de doodsbedreigingen betreft kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen. Zo is het erg vreemd dat u tot zes keer toe aangesproken of aangeschreven werd, zonder dat de bende de daad bij het woord voegde (CGVS, p. 19-20). Het eerste dreigement vond plaats in de derde week van januari 2022 (CGVS, p. 17) en u verliet het land op 28 maart 2022 (CGVS, p. 20) wat neerkomt op een bedenktijd van ongeveer tien weken. Dat u tien weken lang aan de eisen van de bende kon ontspringen is niet aannemelijk daar zij u op deze manier ruim de tijd gaven om het land, net als uw familie, te ontvluchten. Gezien het hier zou gaan om dezelfde bende als diegene waar uw ouders en jongste broer problemen mee gekend zouden hebben en het bendelid afkomstig is uit uw gemeente en u hem voor de dreigementen al eerder meermaals zag, is de kans namelijk enorm groot dat zij reeds op de hoogte waren van het vertrek van uw ouders en jongere broer (CGVS, p. 5, 11 en 15, 16, 17). Dit maakt het des te opmerkelijk dat de bende u geen deadline oplegde, maar u wel nog tien weken de tijd gaf om aan hen te ontkomen.

Van een verzoeker om internationale bescherming kan voorts worden verwacht dat hij of zij alle plaatselijke beschermingsmaatregelen heeft uitgeput. Dit is in casu niet het geval. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u geen aangifte kon gaan indienen bij de politie omdat het om een mondelinge bedreiging ging en u niet wist wie u daarvan moest beschuldigen, u was bovendien bang dat er na een aangifte nog sneller wraak genomen zou worden (CGVS, p. 15). Later in het persoonlijk onderhoud stelt u dat u ook twee keer schriftelijk bedreigd werd (CGVS, p. 20-21). Hierop wordt u gevraagd of u ditmaal dan wel aangifte ging doen, nu het geen mondeling dreigement was, maar u briefjes had om voor te leggen aan de politie (CGVS, p. 21). Hierop stelt u dat u dat had kunnen doen, maar dat u niet wist wie u kon gaan aanklagen omdat het handgeschreven briefjes waren en u niet wist wie te beschuldigen (CGVS, p. 21). Deze verklaring houdt echter geen steek, daar u wist om welke bende het ging en u het bendelid zelf ook meermaals gezien heeft in uw kolonie waardoor u de politie toch aanwijzingen kon geven (CGVS, p. 16-17). Dat u naliet om plaatselijke beschermingsmaatregelen in te roepen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen in El Salvador.

Gezien er omwille van bovenstaande elementen geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, vormen deze geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als alleenstaande moeder op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Ook de documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort en het paspoort van uw dochter tonen enkel jullie identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet betwist worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022 (beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20220704.pdf en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviséerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 “van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991”, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook meent verzoekster dat er een beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo kan er geen geloof gehecht worden aan de door u verklaarde problemen met de bende MS-13. U verklaarde dat een bendelid u meermaals bedreigde en wilde dat u laptops en gsm's op uw werk zou stelen om aan hem zou overhandigen. Als u dat niet deed, dreigde hij u en uw dochter te doden (CGVS 22/16623, p. 14-16). Vooral uw handelingen in de nasleep van deze dreigementen maken het niet aannemelijk dat u daadwerkelijk door een bendelid of de bende MS-13 bedreigd werd. Zo werd u voor het eerst bedreigd in januari 2022 (CGVS, p. 5, 14 en 17), vervolgens drie weken later in februari 2022 en nadien nog vier keer, waarvan de laatste keer één week voor uw vertrek uit El Salvador op 28 maart 2022 (CGVS, p. 15, 19, 20 en 21). Al die tijd bleef u echter in uw ouderlijke huis in uw kolonie El Pajarito 2 in Nuevo Cuscatlan wonen, hoewel er volgens uw verklaringen aan de in- en uitgang van uw – slechts 25 huizen tellende – kolonie steeds “postvatters” van de bende staan (CGVS, p. 3-5; Verklaring DVZ, punt 10). U ging bovendien nog werken tot 10 maart 2022 waaruit afgeleid kan worden dat u uw woning nog regelmatig verliet en de ingang en uitgang van de kolonie moest passeren (CGVS, p. 9). Gezien de doodsb bedreiging aan het adres van uw dochter en u, is het erg moeilijk om dit risicovolle gedrag te verenigen met uw aangehaalde vrees. U verklaart dat u voorzorgsmaatregelen nam zoals het aanpassen van uw werkrooster, zo weinig mogelijk thuis zijn en uw dochter die u een paar dagen liet logeren bij familie van haar vader (CGVS, p. 15, 19 en 20). Doch kan hieruit enkel maar afgeleid worden dat u hierbij nog steeds – op enkele nachten na – in uw ouderlijke huis bleef wonen en overnachten, al dan niet met uw dochter, ondanks de doodsb bedreigingen (CGVS, p. 19-20) zeker gezien de eerste bedreiging plaatsvond onmiddellijk aan uw huis (CGVS, p. 14 en 17). Dat u nog in uw ouderlijke huis bleef wonen is des te opmerkelijk daar uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk over een netwerk beschikt met verblijfsplaatsen om de periode tot uw vertrek te overbruggen. Zo woont uw broer, (...), in San Marcos (CGVS, p. 7; Vragenlijst DVZ (...), punt 10), heeft u een oma en tante in Huizucar (CGVS, p. 13, 15 en 20) en nog een tante in San Salvador (CGVS, p. 20). Hiermee geconfronteerd stelt u dat u “geen misbruik van hen wilde maken en niet op één plek wilde blijven” (CGVS, p. 20). Opnieuw geconfronteerd dat het toch vreemd is dat u uw ouderlijke woonst waar u doodsb bedreigingen ontving, verkiest boven veiligere verblijfsplaatsen bij familie, stelt u dan weer dat u niet volledig weg kon gaan uit uw woonplaats omdat u nog veel dingen moest regelen waaronder medische documenten van uw dochter van de gemeente (CGVS, p. 20). Deze uitleg biedt echter geen verschoningsgrond gezien uw ex-partner, de vader van uw dochter, op slechts tien minuten wandelen van uw ouderlijke huis woonde (CGVS, p. 4) en hij u dus logischerwijze deze documenten had kunnen bezorgen zonder dat u zich in het openbaar in uw gemeente moest begeven. Uit uw verklaringen blijkt dat u ook nog goed contact had met uw ex-partner en zijn moeder en dat u bovendien hun huis als een veilig onderkomen zag, gezien u uw dochter enige tijd bij hen liet logeren na de bedreigingen, waardoor het vreemd is dat u ook hier geen tijdelijk, veilig onderkomen voor uzelf zocht (CGVS, p. 8, 19 en 20).

Verder verklaart u dat u niet onmiddellijk het land kon verlaten omdat u nog een “proces moest doormaken door de ontslagvergoeding op uw werk” (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u uw vliegtuigtickets betaalde met het geld van uw promotie, dat u maandelijks opzij zette, wat het erg opmerkelijk maakt dat u nog langer dan noodzakelijk in El Salvador bleef omwille van deze ontslagvergoeding (CGVS, p. 12 en 14).

Ook wat de doodsb bedreigingen betreft kunnen de nodige vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen. Zo is het erg vreemd dat u tot zes keer toe aangesproken of aangeschreven werd, zonder dat de bende de daad bij het woord voegde (CGVS, p. 19-20). Het eerste dreigement vond plaats in de derde week van januari 2022 (CGVS, p. 17) en u verliet het land op 28 maart 2022 (CGVS, p. 20) wat neerkomt op een bedenktijd van ongeveer tien weken. Dat u tien weken lang aan de eisen van de bende kon ontspringen is niet aannemelijk daar zij u op deze manier ruim de tijd gaven om het land, net als uw familie, te ontvluchten. Gezien het hier zou gaan om dezelfde bende als diegene waar uw ouders en jongste broer problemen mee gekend zouden hebben en het bendelid afkomstig is uit uw gemeente en u hem voor de dreigementen al eerder meermaals zag, is de kans namelijk enorm groot dat zij reeds op de hoogte waren van het vertrek van uw ouders en jongere broer (CGVS, p. 5, 11 en 15, 16, 17). Dit

maakt het des te opmerkelijk dat de bende u geen deadline oplegde, maar u wel nog tien weken de tijd gaf om aan hen te ontkomen.

Van een verzoeker om internationale bescherming kan voorts worden verwacht dat hij of zij alle plaatselijke beschermingsmaatregelen heeft uitgeput. Dit is in casu niet het geval. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u geen aangifte kon gaan indienen bij de politie omdat het om een mondelinge bedreiging ging en u niet wist wie u daarvan moest beschuldigen, u was bovendien bang dat er na een aangifte nog sneller wraak genomen zou worden (CGVS, p. 15). Later in het persoonlijk onderhoud stelt dat u ook twee keer schriftelijk bedreigd werd (CGVS, p. 20-21). Hierop wordt u gevraagd of u ditmaal dan wel aangifte ging doen, nu het geen mondeling dreigement was, maar u briefjes had om voor te leggen aan de politie (CGVS, p. 21). Hierop stelt u dat u dat had kunnen doen, maar dat u niet wist wie u kon gaan aanklagen omdat het handgeschreven briefjes waren en u niet wist wie te beschuldigen (CGVS, p. 21). Deze verklaring houdt echter geen steek, daar u wist om welke bende het ging en u het bendelid zelf ook meermaals gezien heeft in uw kolonie waardoor u de politie toch aanwijzingen kon geven (CGVS, p. 16-17). Dat u naliert om plaatselijke beschermingsmaatregelen in te roepen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen in El Salvador.

Gezien er omwille van bovenstaande elementen geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, vormen deze geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als alleenstaande moeder op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Ook de documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort en het paspoort van uw dochter tonen enkel jullie identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet betwist worden.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp

bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster meent dat de verwerende partij abstractie maakt van de context van haar familieleden die het land verlieten omwille van bedreigingen van de bende MS-13. Zij is van oordeel dat hoewel haar zaak niet helemaal samenhangend is met de zaak van haar ouders en broer, de uitspraak in deze laatste zaak niet zonder belang is voor de beoordeling van haar eigen verzoek om internationale bescherming. Verzoekster wijst er hierbij op dat de verwerende partij niet betwistte dat haar broer wel degelijk benaderd werd door bendeleden om met de bende samen te werken en verwijst hiervoor naar het beroepsverzoekschrift dat werd ingediend door haar broer tegen de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat ten aanzien van het beroep dat werd ingediend tegen de weigeringsbeslissingen die in hoofde van verzoeksters ouders en broer J. werden genomen, inmiddels arrest nr. 297 218 van 17 november 2023 werd gewezen.

Hierin werd als volgt geoordeeld:

"6.3. De kern van verzoekers' vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Volgens de verklaringen van tweede verzoeker vroeg J., een vriend uit de straat waarmee tweede verzoeker vaak speelde, in september 2018 aan tweede verzoeker of hij met hem renta wilde innen op de bus. Tweede verzoeker weigerde dit. Dezelfde vraag werd aan tweede verzoeker tweemaal gesteld door J. in februari 2019 en driemaal in juni 2019. Na de eerste keer in juni 2019 zei verzoekster aan tweede verzoeker dat hij niet langer met J. mocht zijn en afstand moest nemen, verzoekster stopte met werken er moest van dan af altijd iemand met tweede verzoeker meegaan. Bij de tweede en derde keer in juni 2019 zei J., die toen vergezeld was van een andere jongen, aan tweede verzoeker dat als hij niet mee zou gaan zijn familie iets lelijk zou overkomen en ze hen zouden laten verdwijnen. Tweede verzoeker zei aan J. opnieuw dat hij niet wilde meewerken om renta te innen. J. verhuisde in september of oktober 2019 naar een andere colonia en sprak tweede verzoeker tot zijn vertrek uit de colonia niet meer aan. Nadat in november 2019 het schooljaar was afgelopen keerde tweede verzoeker niet meer terug naar school en vertrokken verzoekster en tweede verzoeker op 15 februari 2020 naar België. Tot zijn vertrek uit El Salvador werd tweede verzoeker, na de laatste ontmoeting met J. niet aangesproken of benaderd door bendeleden. Volgens verzoeksters verklaringen werd tweede verzoeker door een jongen genaamd A. in 2018 voor het eerst aangesproken om renta te gaan innen op de bussen, werd hij vanaf februari 2019 op school of onderweg aangesproken door leden van bende 18 en werd hij halverwege 2019 driemaal gevraagd om renta te innen, wat hij telkens weigerde waarop de bendeleden zeiden dat hij het op een gegeven moment zou moeten doen. Verzoekster begeleidde tweede verzoeker vanaf dan naar school en tweede verzoeker stopte met school in november 2019. Zij en tweede verzoekster kwamen daarop in februari 2020 naar België waar verzoeksters zus met haar gezin reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Eerste verzoeker verklaart dat hij na hun vertrek voor het eerst werd bedreigd in maart 2021 door leden van de bende MS aan hun huis waarbij ze hem zeiden dat hij ritten voor hen zou moeten doen om drugs, wapens of gedode mensen te vervoeren omdat J. hen geen diensten verleend had. Hij vertelde dit onmiddellijk aan verzoekster. Eerste verzoeker werd een tweede keer benaderd in september 2021 en eisten ze renta waarop eerste verzoeker voorzorgsmaatregelen nam door een andere route te nemen en later naar huis te komen. Eind oktober 2021 stopte eerste verzoeker als chauffeur bij een transportfirma voor het leveren van geldautomaten, stoffen en meubels en reisde op 18 november 2021 via Mexico naar Duitsland waar hij enkele weken in een gesloten centrum werd geplaatst alvorens in december 2021 naar België te komen en hier op 8 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

6.4. Uit de lezing van de verklaringen van verzoekers blijkt dat de vrees van verzoekster en eerste verzoeker voor de bendes zijn oorsprong vindt in de weigering van tweede verzoeker om in te gaan op de eis van zijn vriend J. om mee renta te gaan innen op de bussen. Zoals reeds aangehaald stelde de Raad in zijn vernietigingsarrest reeds vast dat de vrees voor vervolging ingeroepen door verzoekster volledig is gebaseerd op de feiten die tweede verzoeker verklaart te hebben meegemaakt. De voorgehouden eis van de bende MS 13 aan eerste verzoeker om voor hen als chauffeur op te treden is ook een gevolg van de voormelde weigering van tweede verzoeker om mee renta te gaan innen.

De verzoeken om internationale bescherming hebben dus betrekking op de vrees voor represailles door bendes in El Salvador als gevolg van de weigering van tweede verzoeker om mee te werken met een vriend om renta te innen op de bussen. In de notities van het gesprek met tweede verzoeker leest de Raad dat hij niet weet of J, die twee jaar ouder was dan hij, daadwerkelijk bij de bende zat maar wel dat hij samenkwam met bendeleden. Volgens tweede verzoeker behoorden de bendeleden met wie hij sprak tot de bende 18 (notities gesprek verzoeker, p. 13).

6.4.1. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering. Het geweld in El Salvador is wijdverspreid en bijzonder ernstig waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "Salvador: Situation Sécuritaire" van 4 juli 2022 (hierna: COI Focus 4 juli 2022)). Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR Guidelines, p. 35-36; COI Focus 4 juli 2022, p. 19-20).

Verder leest de Raad in de COI Focus, "Salvador. Situation sécuritaire" van 4 juli 2022 dat jongeren in door bendes gecontroleerde wijken permanent het risico lopen om gerekruteerd te worden door de bendes, in het bijzonder in de scholen of plaatsen waar jongeren samenkomen, zoals voetbalvelden. Sinds 2003 vinden rekruteringen vooral plaats om tegemoet te komen aan de noden van de bendes, vooral in een context van massale arrestaties dan op verzoek van jongeren zelf. Weigeren om samen te werken met een bende kan gezien worden als een daad van verzet met mogelijk zeer ernstige represailles, inclusief moord (COI Focus, p. 18). Uit het rapport UK Home Office, "Country Policy and Information Note. El Salvador: Gangs", van december 2022, waarvan de link wordt bijgebracht door verzoekers, blijkt verder dat bendes jongeren soms vanaf de leeftijd van 10 jaar rekruteren, vooral om op uitkijk te staan of om 'renta' op te halen. De meeste bendeleden treden tot de bendes toe rond de leeftijd van 15 jaar en het gemiddelde bendelid is rond 25 jaar oud, leeft in een arme buurt en heeft de middelbare school nooit afgemaakt. Het archetype van het getatoeëerde laaggeschoolde bendelid is evenwel niet langer representatief voor bendeleden in El Salvador. Veel bendeleden zijn immers doorgedrongen in diverse lagen en sectoren van de maatschappij en werken als leraren, advocaten,

lokale ambtenaren en zelfs politieagenten die de belangen van de bende dienen. Er zijn ook banden tussen bendes en de meeste politieke partijen. Volgens InSight Crime is MS 13 in sommige gevallen actief op zoek naar nieuwe leden die worden gelokt met gemakkelijke toegang tot alcohol of drugs maar in de meeste gevallen is er voor de bende geen reden om actief te rekruteren en is er een constante instroom van rekruten aangetrokken door de reputatie, en het gevoel kwetsbaar te zijn voor de bendes. Verder wordt de Barrio 18 omschreven als kleiner minder georganiseerd als MS-13 ne leiden kunnen vaker zonder toestemming van de hiërarchie binnen de bende overgaan tot afpersing en bedreigingen. Jongeren uit arme gezinnen en jongeren die niet op school zitten zijn het meest kwetsbaar en vatbaar voor rekrutering, maar rekrutering door de bendes lijkt zich niet te beperken tot deze groep jongeren. Volgens een UNSR rapport van 2018 scholen in sommige plaatsen geen veilige plaatsen voor jongeren. Leraren worden er bedreigd, bendes opereren in en rond sommige scholen waar zij kinderen rekruteren en hen inschakelen in criminele activiteiten (UK Home Office, p. 10-12, 26-29, 30-31, 55).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"; "Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee."; "Depending on the particular circumstances of the case (...)"; p. 28-29 e.v.). Het louter beantwoorden aan profiel is bijgevolg niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Uit de hierna volgende bespreking blijkt evenwel dat verzoekers er niet in slagen om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade voor tweede verzoeker concreet aannemelijk te maken, rekening houdend met de door hen geschetste context en omstandigheden waarin tweede verzoeker werd benaderd

In de bestreden beslissing genomen voor tweede verzoeker leest de Raad dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoeker werd aangesproken door J. maar dat hij zijn vraag om mee renta te gaan innen tot zes maal toe kon weigeren zonder dat dit tot repercussies leidde. Daarbij wordt op goede gronden het volgende overwogen: "Uit deze situatie blijkt dat J. met deze vraag om renta te innen, naar jouw bereidwilligheid om diensten te verlenen aan de bende, wilde polsen, maar uit het vervolg bleek geenszins dat dit een gedwongen karakter zou hebben. Er kan dan ook bezwaarlijk gesproken worden van gedwongen rekrutering door de bende 18. Moest de bende 18 jou daadwerkelijk hebben willen rekruteren zouden zij logischerwijze volharden in hun pogingen of hun bedreigingen kracht bij zetten, hetgeen niet gebeurde. Dat jij en je ouders de aansprekingen van J. over de renta zelf ook niet als dermate ernstig beschouwden, blijkt uit jouw verklaring dat jouw ouders pas nadat jij reeds vier keer door J. gevraagd werd om mee renta te gaan innen, de beslissing namen dat jij niet langer met J. mocht omgaan en dat jij begeleid zou worden als je het huis verliet (CGVS, p. 12, 15-16). Toen je later die maand bovendien een vijfde keer werd aangesproken door J., was je toch op je eentje buitenshuis, je ging naar een winkel in de buurt, wat opnieuw niet getuigt van een ernstige vrees ten aanzien van J.. (CGVS, p. 15-16). Het risico dat je J. tegen het lijf zou lopen als je naar een winkel in de buurt ging, was namelijk erg groot, gezien J. in jouw straat woonde (CGVS, p. 13, 15 en 16). Dat jouw vriend jou enkele keren probeerde te overhalen om mee renta te innen op de bussen, tweemaal inclusief bedreigingen naar jou en je familie, kan echter niet gekwalificeerd worden als dermate ernstig om van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen spreken. Uit jouw verklaringen blijkt verder ook dat jij enkel aangesproken werd door J. en dat jij na zijn vertrek uit de kolonie in september of oktober 2019 geen verdere problemen kende of door andere bendeleden aangesproken of benaderd werd (CGVS, p. 16-17). Moest de bende 18 jou daadwerkelijk hebben willen rekruteren, zouden zij logischerwijze ook na het vertrek van J., nog pogingen ondernomen hebben om jou te rekruteren of J.'s eerdere dreigementen kracht bij zetten, hetgeen niet gebeurde. Met het vertrek van J. uit jouw kolonie bleken jouw problemen dan ook opgelost te zijn. Verder haalde jij nog aan dat er in Nuevo Cuscatlan het grootste geheime kerkhof van El Salvador ontdekt werd (CGVS, p. 20; blauwe map). Deze begraafplaats werd volgens de verzamelde mediaberichten gebruikt door de bende MS-13 en niet door de bende van J., namelijk de bende 18 (zie blauwe map). Hoe dan ook blijkt nergens uit dat deze clandestiene begraafplaats gelinkt kan worden aan jouw verklaarde problemen in El Salvador. Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat het CGVS geen informatie of berichtgeving vindt over de aanwezigheid van de bende 18 in Nuevo Cuscatlan. Opmerkelijk, daar er over de aanwezigheid van de bende MS-13 in Nuevo Cuscatlan wel dergelijke mediaberichtgeving terug te vinden is (zie blauwe map)." De Raad kan slechts vaststellen dat de motieven correct en pertinent zijn en dat deze steun vinden in de verklaringen van derde verzoeker zoals opgetekend tijdens het gesprek op het CGVS en in de objectieve landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier.

Zo kan worden aangenomen dat derde verzoeker verschillende keren werd aangesproken door J. en dat deze laatste volgens derde verzoeker vaak rondhing met bendeleden van bende 18, blijkt uit zijn verklaringen ook dat op zijn herhaalde weigering om mee renta te gaan innen nooit represailles zijn gevolgd. Derde verzoeker verklaart ook niet te weten of J. zelf tot de bende behoorde en nergens is sprake van andere personen die hem zouden hebben aangesproken op zijn weigering om renta te gaan innen of op een andere manier zouden geprobeerd hebben hem te rekruteren of hem anderszins voor criminele activiteiten in te schakelen. Indien kan aangenomen worden dat J., die twee jaar ouder was dan verzoeker die op dat ogenblik ongeveer veertien jaar oud was, hem verschillende keren aanspoorde om samen met hem renta te gaan innen, kan hieruit niet blijken dat zijn weigering om dit te doen hem zeer kwalijk werd genomen en evenmin dat dit kaderde in een strategie van de bende om hem in te lijven. Dit is des te meer het geval nu tweede verzoeker, nadat J. in september of oktober 2019 naar een andere colonia verhuisde, niets meer van J. vernomen had en zelf verklaarde dat ook na diens verhuis hij door niemand meer werd aangesproken op zijn herhaalde weigering om mee renta te innen, terwijl verzoekers in hetzelfde huis in dezelfde colonia bleven wonen ook na de verhuis van J. en verzoekster en tweede verzoeker pas in februari 2020 naar België vertrokken. Indien bendeleden daadwerkelijk uit zouden zijn geweest op represailles tegen tweede verzoeker of zijn ouders of tweede verzoeker hadden willen rekruteren, zou redelijkerwijze verwacht kunnen worden dat zij minstens benaderd zijn geweest door de bendeleden aangezien tweede verzoeker nog tot eind november 2019 naar school ging en ook daarna nog, zij het onder begeleiding, geregeld buiten kwam. De vaststelling dat dit niet gebeurde is een sterke aanwijzing dat tweede verzoeker, ondanks zijn herhaaldelijke weigeringen, niet specifiek werd geviséerd door de bendeleden voor zijn vertrek samen met verzoekster in februari 2020.

De Raad kan aannemen dat, in de Salvadoraanse context, tweede verzoeker zich gelet op de Salvadoraanse context, zeker voor de afkondiging van de noodtoestand in mei 2022 en de massale arrestaties van hoofdzakelijk bendeleden die ermee gepaard ging, onbehaaglijk en zelfs onveilig voelde bij de herhaaldelijke vraag van J. om samen met hem renta te gaan innen, maar de Raad kan slechts vaststellen dat na het vertrek van J. uit de colonia, tweede verzoeker zelf geen enkel gewag maakte van enige vraag, eis of bedreiging vanwege bendeleden omdat hij weigerde renta te gaan innen. De Raad stelt dan ook vast dat de pogingen van J. om hem te overhalen, waarbij hij tweemaal verbale bedreigingen uitte naar tweede verzoeker en zijn familie, onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden gekwalificeerd. Verzoeker betwist de beschrijving van de door tweede verzoeker aangehaalde feiten in de bestreden beslissing niet en brengt geen elementen aan op basis waarvan zou kunnen blijken dat deze onterecht als onvoldoende ernstig of zwaarwichtig worden gekwalificeerd. Zij beperken zich in het verzoekschrift tot de stelling dat hij constant werd aangesproken met de eis tot samenwerking, dat hij de ideale leeftijd had voor de bende en dat hij volgens verzoekster uiteindelijk vroeg om niet meer naar school te gaan om de bendeleden te vermijden en dat hij zich belaagd voelde. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen dat hij de vraag tot samenwerking tot zes maal toe kon weigeren zonder enige gevolgen en dat hij en verzoekster na het vertrek van J. op geen enkele wijze meer werden benaderd met betrekking tot zijn weigering tot hun vertrek in februari 2020. Dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt, zoals verzoekers argumenteren in het verzoekschrift, kan dan ook niet worden bijgetreden.

Volledigheidshalve wijst de Raad er ook op dat waar tweede verzoeker consistent verwijst naar J. als de vriend die hem herhaaldelijk vroeg om samen met hem renta te vragen, verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud steeds verwijst naar A. als de jongen die tweede verzoeker steeds vroeg om met hem samen te werken, wat minstens vragen doet rijzen over de mate waarin zij op de hoogte is van de ervaringen van haar zoon voor hun vertrek uit El Salvador, wat minstens de ernst van verzoeksters vrees en de feiten waarop zij haar beschermingsverzoek baseerde, danig relativeert.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat, gelet op de verklaringen van tweede verzoeker gelezen in het licht van de hoger geciteerde landeninformatie over de modus operandi van bendes in El Salvador, geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen omdat de door hem aangevoerde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade gekwalificeerd te worden.

In de mate dat verzoekster en eerste verzoeker zich op dezelfde vervolgingsfeiten beroepen, kunnen bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat ook voor hen omwille van de herhaalde vragen tot samenwerking en verbale bedreigingen van J. aan het adres van hun toen minderjarige zoon, tweede verzoeker, geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen.

6.4.2. Voorts stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissingen genomen ten aanzien van verzoekster en eerste verzoeker, verschillende tegenstrijdigheden vast in hun respectievelijke verklaringen over de gebeurtenissen in hun colonia en de bedreigingen die eerste verzoeker zou

hebben ondergaan in de periode tussen 20 februari 2020, het ogenblik waarop verzoekster en tweede verzoeker El Salvador verlieten, en 18 november 2021, het ogenblik waarop eerste verzoeker, die tot dan in hun hun bleef wonen, El Salvador verliet.

Hierover wordt in de bestreden beslissingen genomen voor verzoekster en eerste verzoeker vooreerst als volgt gemotiveerd: “Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat er meerdere tegenstrijdigheden zitten in de verklaringen van uw echtgenoot (CGVS [...]) en u aangaande jullie bende problemen in El Salvador. Zo zijn jullie verklaringen over welke bende er actief was in jullie kolonie niet eensluidend. Uw echtgenoot verklaart namelijk dat de bende MS-13 aan de macht was in jullie kolonie (CGVS man, p. 5 en 14). U verklaarde daarentegen dat de bende 18 (CGVS I, p. 5) de controle hadden in uw kolonie en dat de bende MS-13 actief waren in de omgeving van het voetbalveld (CGVS I, p. 16). Verwacht kan worden dat, wanneer de bendes werkelijk een dermate grote impact hebben op de burgers in jullie kolonie (CGVS I, p. 5), jullie coherente verklaringen afleggen over welke bende er al dan niet actief is. Ook uit de COI Focus, *Les frontières invisibles établies par les gangs* van 22 april 2022 blijkt dat het uiterst belangrijk is voor inwoners van arme wijken om te weten welke bende er actief is in hun wijk (zie blauwe map, p. 14-15). Dat jullie over een dergelijk essentieel element geen gelijklopende verklaringen afleggen, doet reeds afbreuk aan jullie verklaarde problemen met de bendes.

De Raad leest in de COI Focus, *“Salvador. Les frontières invisibles établis par les gangs”*, van 22 april 2022, opgesteld op basis van bronnen die dateren van voor de afkondiging van de noodtoestand in El Salvador op 27 maart 2022 (COI Focus, *“Salvador. Situation sécuritaire”*, van 4 juli 2022, p. 8), dat de strijd tussen bendes over territoriale controle de facto grenzen heeft doen ontstaan die de bewegingsvrijheid van de bewoners in bepaalde wijken die onder hun controle staan, beperken (COI Focus, 22 april 2022, p. 5). Het gaat om “onzichtbare grenzen” die de bendes toelaten om hun wijken te beschermen tegen indringers en een systeem van afpersing op te zetten gericht op personen die deze grenzen overschrijden. Checkpoints spelen een grote rol in het innen van afpersingsgeld van personen en bedrijven die werden toegelaten om het gebied binnen te komen. Bendes maken ook gebruik van ‘postes’ die op uitkijk staan op strategische plaatsen in de wijk. Deze onzichtbare grenzen zijn ook veranderlijk en kunnen volgens sommige bronnen van de ene op de andere dag veranderen in bepaalde gevallen, maar andere bronnen wijzen er op dat de grenzen van wijken onder controle van MS-13 en Barrio 18 sinds 2018 stabiel zijn gebleven, al komt het voor dat kleine stukken worden veroverd op de rivaliserende bende (COI Focus, p. 11). De beperkingen op de bewegingsvrijheid zijn niet van toepassing op de bendeleden zelf, die ook buiten hun gebied afpersingsgeld kunnen innen bij bijvoorbeeld bedrijven die gelegen zijn in niet-bende gebied. Personen die gewild of ongewild de grenzen van door bende gecontroleerde wijken overschrijden kunnen blootgesteld worden aan diverse sancties gaande van een verbod om het gebied nog langer binnen te komen tot ontvoering en zelfs moord (COI Focus, p. 13). Studies hebben aangetoond dat moeder in door bendes gecontroleerde wijken erop toezien dat hun kinderen de regels opgelegd door de bendes respecteren en de opgelegde beperkingen kunnen het moeilijk maken om in een andere wijk te werken of familie te bezoeken. Desondanks overschrijden duizenden Salvadoranen dagelijks onzichtbare grenzen en het is in de praktijk zeer belangrijk op de hoogte te zijn van waar de officiële of onzichtbare grenzen van de wijken zich bevinden. Salvadoranen hebben ook strategieën ontwikkeld om met deze onzichtbare grenzen om te gaan, zoals het op zich dragen van meerdere identiteitskaarten waarop verschillende adressen uit verschillende wijken staan vermeld om hun band met een bepaalde wijk te kunnen bewijzen (COI Focus, p. 17). Uit dit alles blijkt dat het in het dagelijkse leven voor Salvadoranen belangrijk is te weten welke bende in hun wijk aanwezig is of er controle uitoefent. Verzoekster gaf aan dat bende 18 actief was in hun wijk en dat MS-13 actief was aan het voetbalveld (notities PO I verzoekster, p. 5, 16), terwijl eerste verzoeker aangaf dat MS-13 in hun colonia de controle hadden (notities PO eerste verzoeker, p. 5 en 14). Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat niet Barrio 18 haar zoon benaderde maar MS-13. Hierboven werd er evenwel reeds op gewezen dat tweede verzoeker zelf verklaarde dat hij niet wist of J. bij een bende was maar wel dat hij steeds rondhing met leden van Barrio 18. De vaststelling dat verzoekster en eerste verzoeker geen eenduidige verklaringen afleggen over welke bende de controle had in hun colonia, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van hun verklaringen in zekere mate, nu uit de hoger besproken landeninformatie blijkt dat het voor Salvadoranen essentieel is voor hun dagelijks functioneren om te weten welke bende in hun colonia de plak zwaait. Bovendien kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoeksters verklaringen over de bende die haar zoon zou hebben belaagd niet overeenstemmen met de verklaringen van haar zoon over de connecties die J. had met Barrio 18. Verzoekers betoog dat verzoekster zich versprak in haar allereerste interview door te verwijzen naar Barrio 18 en dat zij dit dan maar volhield omdat zij bang was dat zij ongeloofwaardig zou worden bevonden indien zij dit zou corrigeren, kan niet overtuigen. Dit betoog doet geen afbreuk aan de vaststelling dat haar aangepaste verklaring over de bende die haar zoon belaagde niet strookt met de verklaringen van tweede verzoeker zelf en evenmin aan de vaststelling dat verzoekster tijdens haar

tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar man door de Barrio 18 werd gevraagd renta te betalen (notities PO II verzoekster, p. 5), terwijl eerste verzoeker verklaarde dat MS-13 in hun colonia overheerste (notities PO eerste verzoeker, p. 5) en hij met hen problemen had. Bovendien verklaarde ook eerste verzoeker, tegenstrijdig met de verklaringen van tweede verzoeker, dat zijn zoon problemen had met bende MS-13 (notities PO eerste verzoeker, p. 14). Uit de lezing van de bestreden beslissingen blijkt niet dat de commissaris-generaal van oordeel is dat de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekster en eerste verzoeker over welke bende de controle had in hun colonia volstaan om tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas te besluiten, maar wel dat dit afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaarde problemen met de bende. De Raad stelt vast dat verzoekster nooit gewag heeft gemaakt van bedreigingen of andere problemen die zij persoonlijk zouden hebben gehad vanwege bendes voor haar vertrek uit El Salvador maar haar verzoek uitsluitend baseerde op de hoger besproken problemen van haar zoon. Eerste verzoeker verklaart wel zelf persoonlijk bedreigd te zijn geweest door bendeleden van MS-13. Om de hoger uiteengezette redenen zijn de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over welke bende in de colonia de controle had en welke hun zoon belaagde reeds een eerste indicatie van de ongeloofwaardigheid van de door eerste verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten voor zijn vertrek uit El Salvador.

Voorts stelt de Raad vast dat ook met betrekking tot de concrete bedreigingen die eerste verzoeker zou hebben ondergaan na het vertrek van zijn echtgenote en minderjarige zoon, met name de vraag om als chauffeur voor de bende te fungeren en om renta te betalen omdat hij aan de eerste vraag geen gehoor zou hebben gegeven, de verklaringen van verzoekster en eerste verzoeker gekenmerkt worden door onderlinge tegenstrijdigheden en ongerijmdheden, die dermate fundamenteel zijn dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen hierover. In de bestreden beslissingen wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: "Verder kan er geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen van de bende aan het adres van uw echtgenoot, die geleid hebben tot zijn vertrek uit het land. Zo verklaart uw echtgenoot dat hij in maart 2021 bedreigd en afgeperst werd door de bende in El Salvador en dat hij u hiervan onmiddellijk op de hoogte bracht (CGVS man, p. 13 en 20-21). Logischerwijze zou u dan ook reeds gewag maken van de problemen van uw echtgenoot tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS op 11 juni 2021. De protection officer stelde u hier namelijk expliciet de vraag of er na het vertrek van u en J. uit El Salvador nog iets gebeurde met uw gezin of uw familie waarop u antwoordde: "Neen, voor zover ik weet niet. Mijn man zegt toch dat er op familiaal niets meer gebeurde. De situatie ter plaatse blijft wel dezelfde." (CGVS I, p. 21). Dat u op dat moment de bedreigingen aan het adres van uw echtgenoot niet ter sprake bracht, hoewel u hier volgens uw echtgenoot wel reeds van op de hoogte was, is erg vreemd en ondergraaft de geloofwaardigheid van de bende problemen van uw echtgenoot volledig. Wanneer u vervolgens tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, op 6 juli 2022, gevraagd wordt hoe vaak de bende kwam informeren naar J. bij uw echtgenoot, stelt u dat u dat niet aan hem gevraagd heeft en dat u daarover niet met hem gesproken heeft (CGVS [...], persoonlijk onderhoud van 6 juli 2022, p. 4; vanaf nu CGVS II). Wanneer hierop gevraagd wordt of dat meerdere keren gebeurde, antwoordt u dan weer "Ik kan me inbeelden van wel aangezien hij altijd aan het rijden was en hen om de vijf voet tegen kwam" (CGVS II, p. 4). Dergelijke beperkte en vage antwoorden komen de geloofwaardigheid opnieuw niet ten goede gezien verwacht kan worden dat u enige interesse aan de dag zou leggen betreffende deze bedreigingen en dat u en uw echtgenoot deze uitgebreid bespreken, daar deze volgens jullie verklaringen voortvloeiden uit de problemen van J. en dus de aanleiding vormden voor jullie vertrek uit El Salvador (CGVS II, p. 4; CGVS man, p. 13). Dat de bedreigingen aan het adres van uw echtgenoot niet aannemelijk zijn, wordt verder bevestigd in de verklaringen die hijzelf hierover aflegde op het CGVS (CGVS man, p. 13-23). Zo is het vooreerst erg vreemd dat de bende uw echtgenoot pas in maart 2021 voor het eerst aansprak over J. en bedreigden (CGVS man, p. 13 en 19). U en J. verlieten namelijk El Salvador reeds in februari 2020 wat het opmerkelijk maakt dat de bende meer dan één jaar lieten verstrijken voordat ze gevolg gaven aan de afgewezen samenwerking van J. (CGVS I, p. 8 en 21). Uw echtgenoot bleef nochtans in jullie huis in El Pajarito wonen, wat het voor de bende gemakkelijk maakte om snel te handelen en vergelding te zoeken (CGVS man, p. 4). Ook de handelingswijze van de bende is opvallend passief, zo spraken ze uw echtgenoot voor het eerst aan in maart 2021 waarna ze hem een half jaar met rust lieten tot september 2021 (CGVS man, p. 13 en 19). Wanneer hij in september 2021 opnieuw benaderd wordt, vragen ze niet langer om ritjes te doen voor het vervoeren van drugs, wapens en ontvoerde of gedode mensen, maar wel om renta te betalen gezien uw echtgenoot niet inging op hun eerste aanbod (CGVS man, p. 20). In de weken nadien komt er niemand renta opeisen en op 18 november 2021 ontvluchtte uw echtgenoot El Salvador zonder dat de bendes hem in tussentijd nog lastigvielen (CGVS man, p. 13 en 21). Uw echtgenoot verklaart hierover dat hij alles vermeed en niet langer dezelfde straat nam of in de zeer vroege ochtend arriveerde, deze verklaring is echter niet afdoende daar uit zijn eerdere verklaringen bleek dat jullie kolonie slechts uit 1 straat bestaat en de bende steeds postvat aan de ingang en uitgang van deze straat wat het weinig aannemelijk maakt dat uw echtgenoot hen

probleemloos kan passeren (CGVS man, p. 4-5 en 21). Ook na het vertrek van uw echtgenoot uit El Salvador ging de bende niet naar hem informeren bij familie of kennissen wat eveneens opmerkelijk is daar uw dochter en kleindochter nog in jullie huis woonden (CGVS man, p. 3 en 22). Deze eerder passieve modus operandi van de bende maakt het opnieuw niet geloofwaardig dat uw echtgenoot bedreigd werd door de bende in El Salvador. Volledigheidshalve kan hier aan toegevoegd worden dat uw echtgenoot in zijn interview op de DVZ sprak over slechts 1 bendelid dat hem lastig viel (Vragenlijst DVZ [...], punt 3.5) en verklaart hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat ze steeds met twee kwamen (CGVS man, p. 19-20). Dergelijke inconsistente verklaringen ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid van de verklaarde problemen die uw echtgenoot kende na jullie vertrek uit El Salvador.” De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers geen enkele poging ondernemen om deze motieven, die correct en pertinent zijn en steun vinden in hun verklaringen en de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie zoals ook hierboven besproken. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen wat zij in het geheel niet doen. Deze motieven worden dan ook onverkort overgenomen door de Raad.

In acht genomen het geheel van verzoekers’ verklaringen en de door hen neergelegde documenten beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie besluit de Raad dat voor derde verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin kan worden aangenomen omdat de door hem aangevoerde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade gekwalificeerd te worden en dat verzoekers de door eerste verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten die zich zouden hebben voorgedaan in de periode tussen 20 februari 2020, het ogenblik waarop verzoekster en tweede verzoeker El Salvador verlieten, en 18 november 2021, toen eerste verzoeker El Salvador verliet, niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Bijgevolg is verzoekers’ betoog dat zij in de negatieve aandacht van de bendes zijn gekomen en dat zij daardoor in geval van terugkeer een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te kennen met de bendes niet dienstig. Hetzelfde geldt voor verzoekers’ betoog inzake de nexus met de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie.

6.5. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij hebben verbleven. Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico’s bij terugkeer. Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van bendedegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar algemene informatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet concreet worden aangetoond.

Verzoekers slagen hier niet in nu de herhaalde weigeringen van tweede verzoeker om in te gaan op de vraag van J. om samen renta te innen geen enkel gevolg heeft gehad en zij hierdoor evenmin in de negatieve aandacht van de bendes waren gekomen en de door eerste verzoeker aangehaalde feiten niet geloofwaardig zijn bevonden. Er blijkt niet dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador omwille van de vragen van J., die al geruime tijd voor het vertrek van verzoekster en tweede verzoeker naar een andere colonia is verhuisd, een risico zouden lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden. Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd,

ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Ook bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekers bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de objectieve landeninformatie, laat niet toe te besluiten dat verzoekers ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Waar verzoekers zich in het verzoekschrift nog beroepen op het risico dat derde verzoeker als jonge man uit een gezin met weinig inkomen in een wijk onder controle van MS-13 loopt om het slachtoffer te worden van willekeurige arrestatie in het kader van de maatregelen genomen door de overheid na het afkondigen van de noodtoestand in El Salvador, stelt de Raad het volgende vast. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de afkondigen van de noodtoestand in El Salvador op 27 maart 2022 gepaard is gegaan met draconische maatregelen tegen de bendes waarbij tienduizenden personen werden gearresteerd. De Salvadoraanse autoriteiten hebben op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een (vermeende) band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Daarbij werden vooral in een eerste fase tot september 2022 dagelijkse arrestatie quota vooropgesteld die mede bedoeld waren om het beeld te scheppen dat de operatie succesvol was en waarbij de richtlijn was om een bepaald aantal mensen te arresteren ongeacht of het om medewerkers van bendes ging. Veel jonge mannen zijn gearresteerd op basis van hun voorkomen en afkomst uit een marginaal en sociaal achtergesteld milieu en in veel gevallen volstaat een louter veronderstelde link met een bendelid om gearresteerd te worden. Hoewel er veel onschuldige personen werden opgepakt is ook een groot aantal bendeleden gearresteerd, al konden veel sleutelfiguren binnen de voornaamste bendes Barrio 18 en MS-13 tijdig de dans konden ontspringen (zie COI Focus, "Salvador. Profil des personnes arrêtées dans le contexte de l'état d'urgence », 31 mars 2023).

Uit verzoekers' verklaringen kan niet blijken dat zij banden hebben of hadden met bendeleden en dat tweede verzoeker in tegendeel pogingen van een voormalige vriend om deel te nemen aan bendepraktijken steeds zonder gevolgen heeft kunnen afwimpelen. In zoverre verzoekers aanvoeren dat tweede verzoeker afkomstig is uit een gezin met weinig financiële middelen, kan de Raad slechts vaststellen dat zowel verzoekster als eerste verzoeker voor hun vertrek uit El Salvador werkten en dat zij ook voldoende middelen hadden om met het vliegtuig naar België te reizen. Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat tweede verzoeker een vergelijkbaar profiel heeft als de jonge mannen die zeker in de eerste fase van de noodtoestand het slachtoffer zijn geworden van willekeurige arrestaties. Hoe dan ook kan uit de beschikbare landeninformatie niet blijken dat elke jonge man uit een wijk die door een bende werd gecontroleerd, actueel een risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurige arrestatie. Het volstaat niet voor verzoekers om op algemene wijze te verwijzen naar landeninformatie inzake de noodtoestand en het profiel van tweede verzoeker om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade concreet aannemelijk met maken.

6.6. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen."

De Raad oordeelde aldus dat voor verzoeksters broer geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin kan worden aangenomen omdat de door hem aangevoerde feiten onvoldoende

zwaarwichtig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade gekwalificeerd te worden en dat haar ouders de aangehaalde vervolgingsfeiten die zich zouden hebben voorgedaan in de periode tussen 20 februari 2020, het ogenblik waarop haar moeder en broer El Salvador verlieten, en 18 november 2021, toen haar vader El Salvador verliet, niet aannemelijk maken omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Aangezien verzoeksters ouders en broer niet aannemelijk maken dat zij in de negatieve aandacht van de bendes zijn gekomen en dat zij daardoor in geval van terugkeer een groot risico lopen opnieuw ernstige problemen te kennen met de bendes, kan er voor verzoekster geen enkele nood aan internationale bescherming worden afgeleid waar zij zich meent te kunnen beroepen op de familieband met haar ouders en broer.

Verzoekster voert verder aan dat zij omwille van haar ervaring een evaluatie kon uitvoeren van haar beweegruimte en naar buiten kon gaan om zonder een te hoog risico haar colonia te verlaten. Aangezien de “postvatters” van de bende niet 24/24 de ingang van haar colonia, die een straat telt van ongeveer 25 huizen, kunnen controleren, heeft zij gedurende een zekere periode de druk kunnen weerstaan en kon zij inschatten of het mogelijk en veilig was om verder te werken.

Verzoekster kan hiermee niet overtuigen. Ook al kende verzoekster de situatie en de buurt zeer goed, dan nog maakt zij niet aannemelijk dat zij gedurende een periode van tien weken uit de handen van de bende is kunnen blijven. Aangezien verzoekster talrijke bedreigingen verspreid over een periode van tien weken had ontvangen van de bende acht de Raad het niet aannemelijk dat zij steeds in haar ouderlijke huis in de kolonie El Pajarito 2 in Nuevo Cuscatlan is blijven wonen te meer zij nog ging werken waaruit afgeleid kan worden dat zij haar woning nog regelmatig verliet en de ingang en uitgang van de kolonie moest passeren. De stelling dat zij ervaring had en een evaluatie kon uitvoeren van haar beweegruimte plaatst deze vaststellingen dan ook niet in een ander daglicht.

Aangezien verzoekster thans om internationale bescherming vraagt omwille van deze bedreigingen, acht de Raad het niet aannemelijk dat zij al die tijd in haar ouderlijke woning is blijven wonen, ondanks het feit dat uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk over een netwerk beschikt met verblijfsplaatsen om de periode tot haar vertrek te overbruggen, zoals omstandig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoekster slaagt er niet in enige valabele verklaring te geven voor het feit dat zij al die tijd haar ouderlijke woonst waar zij doodsb bedreigingen ontving, verkoos boven veiligere verblijfsplaatsen bij familie.

Met het louter verwijzen naar algemene informatie over het gebrek aan beschermingsmogelijkheden en naar de gewijzigde omstandigheden in El Salvador sinds de verkiezing van president Bukele plaatst verzoekster de gedane concrete vaststellingen niet in een ander daglicht. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen nood te hebben aan internationale bescherming omwille van problemen met een bende is verzoeksters betoog omtrent de beschermingsmogelijkheden in El Salvador niet dienstig. Waar zij er in haar verzoekschrift op wijst dat zij ervoor koos om geen klacht in te dienen bij de politie, omdat dit een instantie is die ervan beschuldigd is corrupt te zijn en zelfs met bendes samen te werken en beschouwd wordt als niet in staat om effectieve bescherming te bieden, gaat zij eraan voorbij dat uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat zij geen klacht indiende omdat het in eerste instantie om een mondelinge bedreiging ging en zij niet wist wie zij daarvan moest beschuldigen, en omdat zij ook bij de handgeschreven bedreigingen niet wist wie zij moest beschuldigen. Verzoekster maakte geen melding van haar keuze om geen klacht in te dienen bij de politie, omdat dit een instantie is die ervan beschuldigd is corrupt te zijn en zelfs met bendes samen te werken.

Waar verzoekster verwijst naar 's Raads rechtspraak dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Bovendien toont verzoekster niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale

bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij hebben verbleven. Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds bendeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd. Hieruit blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer. Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar algemene informatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet concreet worden aangetoond, alwaar verzoekster in gebreke blijft.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. De Raad betwist niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielpprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Ook bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de objectieve landeninformatie, laat niet toe te besluiten dat verzoekster ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar hun land van herkomst.

Waar verzoekster aangeeft dat haar jonge leeftijd, zijnde 29 jaar, een bijkomend element is die het risico verhoogt volgende de landeninformatie die werden neergelegd, toont zij niet in haar hoofde aan op welke wijze haar leeftijd het niet nader omschreven risico waaraan zij zou zijn blootgesteld zou verhogen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat haar vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de argumentatie dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of gevisieerd.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15).

Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF